

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. K.,** zastoupeného Mgr. Renátou Jančovou, advokátkou se sídlem Bruntál, nám. Míru 60/11, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 3/2004 – 29 ze dne 29. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-624/AŘ-2002 ze dne 4. 11. 2003, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra č. j. OAM-276/VL-16-03-2002 ze dne 11. 1. 2002. Posléze uvedeným rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 azylového zákona. Soud vyšel z toho, že stěžovatel ve správním řízení neuvedl skutečnosti podřaditelné pod některý z důvodů pro udělení azylu podle § 12 azylového zákona, ani důvod, pro nějž by bylo lze udělit humanitární azyl podle § 14 cit. zákona. Pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 cit. zákona rovněž nebyly splněny zákonné podmínky. Ze skutečností, které stěžovatel uvedl,

jakož i z ostatních podkladů shromážděných ve spise soud nezjistil, že by byl stěžovatel pro případ návratu do vlasti ohrožen některou ze skutečností zakládajících tzv. překážku vycestování ve smyslu § 91 azylového zákona. Žalovaný si podle soudu obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Soud neshledal naplnění ani obecně uplatněných námitek porušení § 47 odst. 3 a § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Zejména z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá existenci důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Posléze uvedený důvod stěžovatel dále specifikoval tak, že podle jeho názoru došlo k porušení § 3 odst. 4 správního řádu, když žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost jeho rozhodování. Žalovaný se podle jeho názoru nevěnoval jeho tvrzení o soustavném vyhrožování a vydírání jeho samotného a jeho rodiny a s tím souvisejícím odůvodněném strachu z návratu do země původu. Stěžovatel měl vyjádřit své obavy o život, což je dle jeho názoru přinejmenším důvodem pro překážku vycestování. Dále namítá, že si správní orgán neobstaral dostatečné podklady o situaci v zemi původu stěžovatele, když jediným dokladem svědčícím o situaci na Ukrajině je zpráva Ministerstva zahraničí USA za rok 2000. Stěžovatel poukazuje na to, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně stav věci a není vázán návrhy účastníků řízení. Tuto povinnost správní orgán podle stěžovatele nesplnil, neboť jediná zpráva nemůže být dostatečným dokladem o skutečném stavu věci. Stěžovatel dále obecným způsobem namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se obsahu zákonného pojmu pronásledování ve smyslu azylového zákona. V této souvislosti poukázal na judikaturu Vrchního soudu v Praze a čl. 65 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v roce 1992. Stěžovatel tedy navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že svou vlast opustil proto, že dostával nízký plat, a to ještě nepravidelně, a že odjel za prací, neboť na Ukrajině to nebylo možné a je tam rovněž ekonomická nestabilita. Dále v rámci pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení sdělil, že důvodem jeho žádosti nejsou politické důvody, neboť je jen normální člověk, který žije realitou. Potvrdil, že snaha vydělat si peníze byla jediným důvodem jeho žádosti o azyl; zároveň uvedl, že obdobným potížím byli vystaveni i ostatní obyvatelé Ukrajiny. S ukrajinskými státními orgány ani nesoukromými osobami na Ukrajině žádné problémy neměl, trestně stíhán nikdy nebyl a nikdy nebyl ani nijak politicky aktivní. Potvrdil rovněž, že vstoupil do azylového řízení také za účelem legalizace pobytu v České republice. Nejvyšší správní soud ze spisu dále zjistil, že stěžovatel ani v řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádný jiný důvod, který by jej vedl k podání žádosti o azyl, než ty, které jsou vyjmenovány shora.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě z pohledu řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti, avšak naplnění těchto důvodů nezjistil.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel ve správním řízení vůbec netvrdil skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že je pronásledován,

resp. že má důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 azylového zákona. Stěžovatel za jediný důvod své žádosti opakovaně označil ekonomické potíže a snahu legalizovat svůj pobyt v České republice, když naopak, rovněž opakovaně, vyloučil, že by jej k odchodu z vlasti vedly politické problémy. Za těchto okolností bylo možné v případě dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 azylového zákona vydat rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodného ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Neučinil-li tak správní orgán z jakéhokoliv důvodu, byly bez dalšího splněny podmínky pro rozhodnutí o tom, že se stěžovateli azyl podle § 12 azylového zákona neuděluje, a pro rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 azylového zákona. Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že správní orgán a krajský soud pochybily při interpretaci pojmu pronásledování ve smyslu azylového zákona a odkazuje na judikaturu Vrchního soudu v Praze a Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, pak tato námitka je nesrozumitelná a tudíž fakticky nepřezkoumatelná. Stěžovatel totiž žádným způsobem nespecifikuje ani nenaznačuje, v čem pochybení žalovaného a krajského soudu spočívalo, resp. z čeho konkrétně dovozuje, že pojem pronásledování byl z jejich strany nesprávně vyložen. Jak však Nejvyšší správní soud výše uvedl, podklady shromážděné ve správním spise nasvědčují tomu, že stěžovatel na Ukrajině nebyl vystaven pronásledování z důvodů azylově relevantních; pokud ke stejnému závěru dospěly žalovaný i krajský soud, posoudily stěžovatelem předestřenou právní otázku správně. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námitku vad správního řízení, které měly spočívat zejména v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci a nevedení azylové řízení ze strany žalovaného tak, aby byla posílena důvěra stěžovatele ve správnost rozhodování a které podle stěžovatele měly mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Žalovaný si podle jeho zjištění obstaral dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a skutkový stav zjistil dostatečně. V řízeních o žádostech o udělení azylu musí správní orgán vycházet primárně z tvrzení samotného žadatele o azyl, které musí doplnit, konfrontovat a ověřit z obecných zpráv o situaci v konkrétní zemi. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve správním řízení ani netvrdil skutečnosti, které by po jejich ověření mohly být, byť teoreticky, důvodem pro udělení azylu, a s ohledem na skutečnost, že správnímu orgánu nepřísluší za žadatele o azyl dohledávat jím netvrzené skutečnosti, které by případně mohly být azylově relevantní, je třeba dospět k závěru, že v daném případě bylo dostačující, jestliže žalovaný čerpal informace o situaci na Ukrajině primárně z jednoho dokumentu, tj. stěžovatelem označené zprávy ministerstva zahraničí USA, a pouze na tuto zprávu ve svém rozhodnutí odkázal. Tento závěr platí, přestože stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí, že žalovaný se nevěnoval jeho tvrzení o soustavném vyhrožování a vydírání jeho samotného a jeho rodiny a s tím souvisejícím odůvodněném strachu z návratu do země původu. Jak Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, žalovaný takové tvrzení ve správním řízení vůbec neuvedl, a proto se jím nemohl žalovaný vůbec zabývat. Námitka porušení zásady uvedené v § 3 odst. 4 věta druhá správního řádu nebyla ze strany stěžovatele žádným způsobem konkretizována. V situaci, kdy nebyla zjištěna důvodnost konkrétních námitek procesních vad a naopak bylo ověřeno, že stěžovateli bylo ve správním řízení podáno řádné poučení o jeho právech a povinnostech, pohovor s ním byl veden v ruském jazyce za přítomnosti tlumočníka, bylo mu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a se způsobem jejich získání, jakož i navrhnout jejich doplnění, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i tato námitka je nedůvodná. Soud tedy neshledal ani naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil důvodnost námitek obsažených v kasační stížnosti stěžovatele, a proto tuto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k dikci § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu